

Arrest

nr. 334 999 van 28 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 22 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De Raad stelt vast dat, in voorliggende zaak, de in artikel 29 van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend gestelde termijn voor de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat is verstreken. De rechtstoestand van de verzoekende partij is hierdoor gewijzigd. Aangezien binnen deze termijn geen overdracht heeft plaatsgevonden, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 29.2 van voormelde verordening, immers bij de Belgische autoriteiten en mag de verzoekende partij voor de duur van het onderzoek van dit verzoek in België verblijven.

Nu België verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, blijkt niet dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing nog een nuttig effect kan sorteren en dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25).

Op 6 augustus 2025 diende de verwerende partij een verzoek tot horen in, waarbij zij aangaf te betwisten dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van het door de verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming. Zij voegde hierbij stukken waaruit blijkt dat Duitsland op 20 juni 2024, in toepassing van artikel 34 van de verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, een informatieverzoek aan België richtte. Uit dit informatieverzoek blijkt dat de verzoekende partij op 30 oktober 2023 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende. De verwerende partij benadrukt hierbij dat Duitsland naderhand nooit een terugnameverzoek aan de Belgische autoriteiten heeft gericht.

Gelet op de nieuwe feitelijke gegevens die aan de Raad werden voorgelegd, dient het in de beschikking van 4 augustus 2025 opgenomen standpunt te worden verlaten. Nu uit de door de verwerende partij voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij op vrijwillige en zelfstandige basis het Belgische grondgebied heeft verlaten nadat de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht en in een ander land een verzoek om internationale bescherming indiende, kan slechts worden geconstateerd dat zij geen blijk geeft van een volgehouden belangstelling in de afhandeling van het beroep dat zij heeft ingesteld om haar verzoek om internationale bescherming alsnog te laten behandelen door de bevoegde Belgische instanties. Een vreemdeling kan immers niet tegelijk voorhouden dat een bepaalde staat zijn verzoek om internationale bescherming moet onderzoeken en ervoor opteren om deze staat te verlaten en een nieuwe aanvraag in een andere staat in te dienen.

Ter terechtzitting van 20 oktober 2025 geeft de raadsvrouw die loco optreedt voor de verzoekende partij te kennen dat de dominus litis geen contact meer heeft met de verzoekende partij, zodat zij niet beschikt over de nodige informatie om het voorgaande te bevestigen dan wel te ontkrachten. Zij geeft aan zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij kan niet worden afgeleid dat zij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is, nu geen actueel belang wordt aangetoond, onontvankelijk.

Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijfen-twintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK